

GUNNAR STAALESEN

VARG VEUM

PRIVÉDETECTIVE

BITTERE BLOEMEN

THRILLER

'Net als Stieg Larsson en Henning Mankell
schrijft Staalesen met bakken sfeer,
boordevol actie en veel spanning.'

GUNNAR STAALESEN

Bittere bloemen

THRILLER

Uit het Noors vertaald door Annemarie Smit

Hoofdpersoon in Gunnar Staalesens detectives is Varg Veum, privé-detective uit Bergen, Noorwegen. Na zijn echtscheiding en nadat zijn carrière als maatschappelijk werker bij de kinderbescherming is stukgelopen, is Veum voor zichzelf begonnen. In zijn kantoor in het centrum van Bergen, met uitzicht over de haven, de vismarkt en de berg Fløyen, wacht hij met een fles aquavit in zijn bureaula op klanten. Dat zijn meestal gewone mensen, die hem vragen een verdwenen familielid voor hen op te sporen of behulpzaam te zijn bij het terugvinden van eigendommen. Als hij echter eenmaal aan een opdracht begint, ontdekt Veum vaak het ene lijk na het andere, tot groot ongenoegen van de plaatselijke politie.

De naam Varg Veum – spreek uit Warg Wé-jum – is afgeleid van de Oudnoorse uitdrukking ‘varg i veum’, wat ‘persona non grata’ of ‘ongewenste vreemdeling’ betekent: een grapje van zijn vader, die hevig geïnteresseerd was in de Scandinavische mythologie. Varg is ook een verouderd woord voor ‘wolf’. Met zo’n naam is het niet verwonderlijk dat men enigszins vreemd opkijkt wanneer Veum zich voorstelt.

Wie het laatst licht, is de laatste die licht.

ERLING T. GJELVIK

Aangezien er in Hilleren een soortgelijk bedrijf is gevestigd, moet vermeld worden dat het bedrijf dat hier wordt beschreven, net als alle personen in het boek, is ontsproten aan de fantasie van de auteur en niet overeenkomt met de werkelijkheid.

I

Het was kwart voor elf toen ik de auto voor de oprit van het verlaten huis parkeerde.

Honderd meter verder stonden nog twee auto's, een rode en een grijze. Ze waren allebei leeg.

We zeiden geen van beiden iets.

We stapten uit. Haar ogen hadden dezelfde kleur als de donkerste delen van de avondhemel boven ons. De lucht was zwaar van geuren.

'Weet je dat ze een overdekt zwembad hebben?' vroeg ze, met bodemloze ogen.

'Bedoel je dat we onze zwemspullen hadden moeten meenemen?'

Ze glimlachte dubbelzinnig en haalde haar schouders op, alsof ze wilde zeggen: *Hebben we die dan nodig?*

Ik ontmoette haar blik. Die was ondoorgrondelijk.

Haar handen hadden het grootste deel van mijn lichaam aangeraakt, maar dat kwam doordat ze fysiotherapeut was in de Hjellestad-ontwenningskliniek, waar ik de afgelopen twee maanden had doorgebracht, de eerste maand fulltime, later als dagpatiënt. Of cliënt, zoals ze dat daar liever noemden.

'Nee, misschien niet', zei ik luchtigjes, terwijl ik het hek opende.

Het huis lag aan een straat die Kleiva heette, op het brede en vrij exclusieve schiereiland aan de noordkant van het Nordåsvann. Het lag discreet van de weg teruggetrokken, boven op een rots, aan het oog onttrokken door een goed onderhouden stukje bos. Hier konden Romeinse orgiën plaatsvinden zonder dat de burens daarvan zonnevlekken op hun nachtslaap kregen, en de postbode kwam nooit verder

dan het hek, waarop met alle duidelijkheid van de wereld stond: DE HOND BIJT.

Ik knikte naar het bordje en mompelde: 'Ik hoop dat hij ook met vakantie is.'

Ze glimlachte. 'Reken maar, in het chicste pension van het land.'

Het was zo'n lichte avond in juni, de lucht was zwanger van de voorzomer en de sterren aan het firmament hadden nog een bleke huid. Er hing een zware geur van vogelkers en sering. De kamperfoelies lokten ons met kruidige vingers en de eerste rozen van het seizoen dreven als waterlelies op de lichte avondbries.

We liepen over het witte grindpad naar het huis. Aan weerszijden groeiden rododendrons en appelbomen. In met keien omgeven bloemperkjes lagen tapijtjes van gewillige bloemen: blauwe klokjes, witte begijntjes en gele en paarse viooltjes.

De eigenaars waren allebei architect en het huis was speciaal voor het terrein en de omgeving ontworpen. Het huis kroop als het ware over de rotsput. Het had een gevel van natuursteen, glas en hout, en zou bij een faillissement waarschijnlijk zijn gewicht in goud waard zijn.

'Je zou hun uitzicht op de fjord eens moeten zien', zei ze. 'Vanuit het zwembad?'

Ze lachte zacht. Ze had kort, donker haar, haar neus was verbrand en ze had een slank en gespierd lichaam. Haar kleding paste bij het jaargetijde: een wit T-shirt en een wijde, beige katoenen broek.

Ik was iets gekleeder en droeg een jasje over mijn overhemd. 'Heb jij de sleutel?'

Ze knikte en haalde een kleine sleutelbos tevoorschijn. 'Het zijn vier sleutels. Twee voor deze deur en twee voor de zijdeur naar de kelder. Ze hebben allebei een veiligheidsslot.'

'Klinkt verstandig. En wat doen we als we binnenkomen? De ramen controleren...'

'... het licht aandoen, een radio aanzetten, het er bewoond laten uitzien...'

'Een beetje in het zwembad poedelen.' Ze keek me schalks aan. 'Ja? Wil je dat?'

‘We zien wel’, zei ik en keek weer voor me. De enige vrouwen met wie ik het afgelopen half jaar was omgegaan, waren de verkoopsters in de slijterij, en ik was bang dat Lisbeth Finslo iets te veel voor me zou kunnen worden. De gedachte om met haar een zwembad te delen, in natuurlijke toestand, liet mijn diepste bas donker dreunen. Maar wij hadden een zakelijke relatie. Ik had met mijn wrevelige spieren onder haar vingers gelegen en zij had mij, nadat ik genezen was verklaard, mijn eerste opdracht bezorgd. Het enige wat nog aan mijn verblijf in Hjellestad herinnerde, was een klein litteken met drie hechtingen op mijn ene onderarm, en de opdracht leek een van de gemakkelijkste uit mijn hele loopbaan te worden.

Ze maakte de deur open en we gingen naar binnen.

We kwamen terecht in een hal van natuursteen. In nissen in de muren groeide gras en in alle hoeken waren schijnwerpers. De garderobe was achter schuifdeuren van onbewerkt hout verborgen en op de vloer lag grijze leisteen. Het had absoluut iets bijzonders, maar ik had niet het idee me in een woonhuis te bevinden. Eerder in de hal van een studiecentrum voor gedreven natuurbeschermers.

‘Pål en Helle hebben het altijd belangrijk gevonden om natuurlijke materialen te gebruiken’, zei ze.

‘Dat begin ik te begrijpen’, antwoordde ik.

Toen we de trap op liepen, riep ze: ‘Hallo?’ Geen antwoord.

‘Verwacht je dat er iemand is?’

Ze keek me snel even aan. ‘Wat? Nee... Ik... Dat is een gewoonte van me. Iets dat is blijven hangen.’

Ik keek naar haar nek. Die was smal en gespannen, en zo voelde ik mij zelf ook. Vanaf het moment dat we over de drempel van het lege huis waren gestapt, voelde ik het in mijn lichaam: iets onheilspellends en onbehaaglijks, als een hond die de dood ruikt...

We waren boven. Het steppelandschap dat we betraden viel waarschijnlijk onder de noemer woonkamer. Meubels van ongebleekt linnen stonden her en der op een vloer die bedekt was met jute en rieten matten. Aan de wanden hingen collages van stenen, schelpen en droogbloemen, en een gigantisch schilderij van een leeuwenfamilie.

De koning der dieren zelf keek door een kamerhoge glaswand met schuifdeuren uit over het Nordåsvann, alsof hij aan al het voedsel dacht dat daarbuiten wachtte. Over de gehele lengte van de kamer was een kniehoge boekenkast gemaakt, met een gevarieerde keuze kostbare kunstboeken, en in een alkoof die voornamelijk uit bamboe en glas was samengesteld stond een goedgevulde, open barkast die een zucht van heimwee in mij losmaakte. Het was acht weken geleden dat ik een druppel alcohol had geproefd.

‘Onder de indruk?’ vroeg ze.

‘Ik voel me net een ontdekkingsreiziger’, mompelde ik. ‘Kunnen we ons deze safari wel veroorloven?’

‘Zij wel.’

‘Ik dacht dat de architectuurbranche tegenwoordig ook in een recessie verkeerde?’

‘Ze hebben in het begin van de jaren tachtig hard gewerkt, vierentwintig uur per dag, en vervolgens slim geïnvesteerd. De laatste jaren hebben ze zich gespecialiseerd in bijzondere projecten en opdrachten in het buitenland. Daarom zitten ze de komende twee maanden in Spanje.’

‘Kinderen?’

‘Nee. Dit zal wel een soort substituut zijn.’

‘En het zwembad, waar is dat?’

Ze leek aan iets anders te denken. ‘Wat? O, dat.’ Ze wees naar de andere kant van de kamer, waar een deur op een kier stond. Er scheen een zwak licht omhoog. ‘Ik zal even kijken of alles in orde is.’

‘Niet duiken voordat je zeker weet dat er water in zit.’

Op het moment dat ze wegliep, strekte ik mijn arm naar haar uit, maar ik was net te laat. Mijn vingers raakten haar onderarm even aan, zonder haar vast te houden.

Ze voelde de aanraking en draaide zich op weg naar de openstaande deur half naar mij om. Haar glimlach was onzeker en ze had zo’n omfloerste blik dat je pijnlijke ogen kreeg als je naar haar keek. Maar ze bleef niet staan.

Ik sloeg haar gade. Ze paste in het landschap. Waakzaam als een gazelle doorkruiste ze de Afrikaanse steppen, en toen ze de deur aan de

andere kant van de kamer opende, was het alsof ze een oerwoud vol gevaren binnenging.

Ik hoorde haar stem echoën toen ze de trap naar het zwembad af liep: ‘Hallo?’

Ik liep naar de glaswand en keek naar buiten.

Het was alsof de Deense schilder Krøyer het Noorse zomerland- schap had bezocht en een onaf schilderij had achtergelaten, waar de tijd later de nodige verwoestingen in had aangebracht.

Als je je ogen toekneep, vormde het Nordåsvann nog steeds een glinsterende spiegel onder de lichte hemel. Er ging een briesje door de kopergroene bladeren van de bomen aan de overkant van het meer, en de contouren van het landschap aan die kant van het water, waar Edvard Grieg zijn deuntjes en refreintjes over de onaangetaste Noorse natuur had gespeeld, waren blauw en onbewoond. Maar als je je ogen wijd opendeed, zag je dat het niet de weerspiegeling van de maneschijn was die in het water glinsterde, maar de weerschijn van duizend vensters, en dat achter Troldhaugen de geluidswallen langs de snelweg naar het zuiden door het landschap sneden, als een mes dat door een talentloze dertienjarige was gesmeed.

Op het water ontwaarde ik het silhouet van een man die in zijn een- tje in een bootje met aanhanger zat – de motor uit, vishengel in het water en nog geen spoor van bijtende vissen: een schets van Krøyer.

Achter me hoorde ik een vaag geluid en ik draaide me abrupt om naar de deur waar Lisbeth Finslo door was verdwenen. Ze stond in de deuropening. Door het groenige lichtschijnsel achter haar leek ze net een bovennatuurlijke verschijning en toen ze blindelings twee stap- pen de kamer in deed bewoog ze zich als een geest. Ze was bleek en doorschijnend, alsof ze bloed had gegeven, en ze bewoog haar lippen zonder een geluid voort te brengen.

Ik rende naar haar toe. Toen ik bij haar was zakte ze voorover tegen mijn borst, zo zwaar dat ik bijna mijn evenwicht verloor.

‘Wat is er, Lisbeth? Ben je...’

Ze keek met een doffe blik naar me op. Haar gezicht was grauw en haar mond was vertrokken in een hysterische grijns.

Toen ze eindelijk iets kon uitbrengen leek haar stem uit platte, afgehakte houtschilfers te bestaan. ‘H-hij is d-dood, Varg! Dood! Ik had geen idee! Ik snapte het niet!’

‘Wie is er dood? Over wie heb je het?’

Ze draaide haar hoofd half om en keek naar de deur achter haar. ‘Beneden... in het zwembad!’

Ik keek haar aan. Haar ogen draaiden weg en verdwenen achter haar oogleden.

Ik trok haar het steppelandschap in. ‘Hier. Ga even zitten. Haal rustig adem en probeer te ontspannen, tot ik terugkom. Denk aan iets anders!’

Ze ging in een diepe linnen stoel zitten, knikte mat en keek onzeker naar mij op.

Ik keek haar indringend aan. ‘Gaat het?’

Ze knikte weer, zonder iets te zeggen.

‘Dan ga ik...’ Ik maakte een gebaar naar de deur. ‘Ik ben zo terug.’

Ze keek me leeg aan, alsof ze me niet geloofde, alsof ze dacht dat ik voorgoed zou verdwijnen.

Ik liet haar achter en rende met grote sprongen de trap af.

De ruimte waar ik in terecht kwam vertoonde veel gelijkenis met de hal. Rond het groene zwembad lagen dezelfde soort grijze leistenen tegels. De ene wand bestond uit houten balken, als in een berghut. De andere wand was opgebouwd uit verschillende soorten natuursteen van de meest uiteenlopende geologische samenstellingen en vormde zo een soort topografische kaart van Noorse gesteenten, van de kust tot aan het hooggebergte. In vierkante, ruwhouten bloembakken groeide een botanische overvloed aan bloemen, uit de aarde getrokken met behulp van strategisch aangebrachte tl-buizen. Op kleine piëdestals en in nissen stonden opgezette dieren, van hermelijn tot vos, met glasachtige ogen en bevroren in hun bewegingen.

Ook hier was de wand naar het meer van glas, maar in het onderste deel was over de totale lengte een aquarium van een meter hoog geplaatst. In het aquarium zwommen zwijgende vissen, als verlaten faunen, die in grijze en roodgele kleuren afstaken tegen de blauwgroene

contouren van het landschap aan de overkant van het Nordåsvann, dat door het aquarium heen zichtbaar was als de afdruk van een gedeeltelijk uitgewiste ets. Het enige wat ontbrak was een kleine gletsjer in de rechterbovenhoek, met eronder een video-opname van de door Tidemand en Gude geschilderde 'Bruiloft in Hardanger'; anders had je hier zo een Japans reisgezelschap kunnen uitnodigen en ze urenlang aan hun lot kunnen overlaten. De ruimte was een attractiepark voor afgetobde ecologen – of voor architecten met een slecht geweten vanwege alle schoendozen die ze hadden uitvergroot en waar ze deuren en ramen op hadden getekend.

Maar de man op de bodem van het bassin was niet door Tidemand en Gude geschilderd. Hij lag met zijn gezicht naar beneden, als een verongelukte duiker, net zo levenloos als de opgezette dieren die het merkwaardige zwembad omringden. Ik trok snel mijn kleren uit en dook in het water, dat korrelig was van het chloor. Bij mijn eerste poging bereikte ik hem niet, maar de tweede keer lukte het wel. Ik greep hem bij zijn jasje en trok hem naar boven.

Ik zwom naar de kant, klom uit het zwembad en trok hem achter me aan. Hij was loodzwaar. Hij had waarschijnlijk vrij veel water binnengekregen.

Toen ik hem eindelijk op de kant had, bekeek ik hem vlug. Ik schatte hem eind dertig; zijn haar was donker na zijn verblijf in het water en op zijn bleke gezicht had de dood al blauwe lippen geschilderd.

Zonder veel hoop, maar met het idee dat ik alles geprobeerd moest hebben, boog ik zijn hoofd naar achteren, opende zijn luchtbuis, legde mijn mond op zijn koude lippen en blies een aantal keren mijn longen in hem leeg. Hij protesteerde niet.

Ik zocht naar zijn hartslag, eerst op zijn pols, daarna op zijn hals.

Niets. Hij was aan gene zijde aan land gegaan. Ik stond moeizaam op en keek op hem neer.

Zijn kleding was zomers: een openstaand overhemd met korte mouwen, een nonchalant, lichtblauw jasje en een gebleekte spijkerbroek. Hij droeg lichtbruine, mocassinachtige schoenen. Hij was in ieder geval niet vrijwillig gaan zwemmen.

Ik kleepte me snel weer aan en liet mijn blik nog eenmaal door de ruimte gaan. Er was niets wat op een misdrijf duidde. Geen sporen van een gevecht, geen verwondingen bij de overledene.

Het was alsof de dode man een vanzelfsprekend element in dit nationaal-romantische tableau was: verdronken visser, aan land getrokken – of misschien de laatste toerist, gezien zijn kleding.

Ik schudde mijn hoofd en liep de leistenen trap weer op. De deur naar de woonkamer was dicht.

Ik duwde hem open en richtte mijn blik op de stoel waarin ik Lisbeth Finslo had achtergelaten. Die was leeg. Het hele steppelandschap was leeg, alsof de grote ecologische ramp eindelijk had plaatsgevonden.

‘Lisbeth!’ riep ik. ‘Waar ben je?’ Geen antwoord.

Ik liep de kamer door en rende de trap naar de hal af. De buitendeur stond open.

Ik rende naar buiten. ‘Hallo? Lisbeth! Ben je daar?’

Nog steeds geen antwoord.

Ik keek om me heen. De lichte zomerhemel was veranderd in een sardonische grijns. Het geruis van de appelbomen klonk als het gefluit van kwade geesten en de weelderige rododendrons leken donkere mausoleums in het avondlicht.

Ik rende naar de straat. De auto stond waar ik hem had achtergelaten. Maar de rode auto op de parkeerplaats honderd meter verderop was verdwenen.

Ik keek op mijn horloge. Het was intussen kwart over elf geworden.

In de verte hoorde ik sirenes.

2

De lucht was donkerder geworden en de geur van de jasmijn sterker. Als je tenminste van ‘donker’ kunt spreken wanneer je het over de voorzichtige demping van het licht tijdens de noordse zomernachten hebt. En als je het ‘geur’ kunt noemen, wat zich als een vloedgolf op je stort.

Op de hoek van de Straumevei zag ik een blauw zwaailicht en ik bleef bij het hek staan wachten om ze de weg te wijzen. Ze kwamen met twee auto’s, een surveillancewagen en een gewone witte BMW. Uit de surveillancewagen rolden vier agenten, terwijl Hamre en Isachsen uit de BMW stapten. Toen Hamre mij in de gaten kreeg, verscheen er een uitdrukking van acuut onbehagen op zijn gezicht. Isachsen glimlachte bleekjes, zo’n glimlach die je gratis krijgt omdat niemand anders hem wil hebben.

Hamre kwam naar mij toe, knikte plichtmatig en keek langs me heen naar het huis. ‘Heb jij gebeld, Veum?’

‘Nee. Dat zal Lisbeth Finslo zijn geweest.’ Ik keek om me heen. ‘Ze moet hier ergens in de buurt zijn.’

Hamre draaide zich half naar een van de agenten om. ‘Er had toch een man gebeld?’

Een agent met het gezicht van een padvinder en de reputatie nogal onbehouden te zijn, knikte bevestigend. ‘Ja.’

Hamre keek mij langdurig aan.

Mijn lichaam verkilde. ‘Een man? Wie dan?’

Hamre knikte naar de agent. ‘Heeft hij gezegd hoe hij heette?’

‘Nee. Alleen dat er op dit adres een dode man was. Toen hing hij op.’

‘Jij kunt je niet herinneren dat je gebeld hebt, Veum?’ vroeg Hamre.
‘Ik was het niet.’

En de man in het zwembad ook niet. Maar wie dan wel? En was Lisbeth Finslo er misschien met hem vandoor gegaan, in de rode auto die weg was?

Ik had kippenvel over mijn hele lichaam. Om aan iets anders te denken richtte ik mijn aandacht weer op de mensen die zojuist waren gearriveerd.

Inspecteur Jakob E. Hamre was een paar jaar jonger dan ik. Ik merkte met genoegen op dat er weer een paar rimpels bij waren gekomen op zijn voorhoofd en dat de huid op zijn kin strakker was geworden, zodat hij er ouder en getekender uitzag dan vroeger. Zijn donkerblonde haar begon grijs te worden en hij zag er vermoeid uit, zoals trouwens de meeste politiebeambten van Bergen dit decennium, om begrijpelijke redenen. Hij droeg lichte vrijetijdskleding: lichtbruine sandalen, een witte katoenen broek, een kort eierschaalkleurig sportjasje met groene biezen langs de mouwen en een openstaand, rood met wit geruit overhemd.

Brigadier Peder Isachsen kleepte zich minder elegant, volgens de normen van het Grand Magasin: in een goedkope, bruine terlenkabroek, een blazer die in 1962 modern was geweest en een lichtblauwe pet met een klep, die hij van een gepensioneerde Zweedse toerist gekregen kon hebben.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Hamre.

‘Ik zal je vertellen wat ik weet.’

‘Voor de verandering?’

‘Maar veel is het niet.’

Hamre zuchtte. Hij wendde zich tot de andere politiemensen en zei luid: ‘We gaan naar het huis. Veum wil ons iets laten zien.’

We liepen het grindpad op.

Hamre schraapte zijn keel en keek mij aan. ‘Waarom is je haar zo nat?’

‘Ik moest hem van de bodem van het zwembad halen.’

Isachsen trapte me op mijn hielen. ‘Wil dat zeggen dat je hem hebt verplaatst?’

Ik draaide me half om. ‘Bedoel je dat ik hem had moeten laten liggen tot ik zeker wist dat hij helemáál dood was?’

We waren bij het huis gekomen. Hamre mompelde: ‘In dit soort huizen wonen de mensen die we altijd moeten laten lopen, omdat we constant met een of andere journalist aan de telefoon zitten die ons zo nodig moet uithoren over politiegeweld.’

‘Je klinkt verbitterd, Hamre.’

‘Hoe zou jij klinken, denk je, als jij de afgelopen tien jaar bij iets had gewerkt wat aan aan de buitenkant op een rondreizende kermis lijkt?’

‘En aan de binnenkant?’

‘Een zenuwinrichting. We durven ons amper in het openbaar te bukken om onze schoenveters te strikken, uit angst dat iemand dat politiegeweld zal noemen.’

‘Waar rook is, zijn lucifers, Hamre.’

‘Maar er is nog nooit een uitslaande brand geweest, Veum.’

Hamre knikte naar een van de agenten. ‘Save... jij blijft hier, bij de deur. Je laat niemand naar binnen... of naar buiten.’

De agent knikte. Hij had het postuur van een uitsmijter en zolang hij voor de deur stond zou er nog geen mug ongehinderd naar binnen glippen.

Wij gingen wel naar binnen. Hamres humeur werd er niet beter op toen hij de hal zag, en toen we boven het steppelandschap betraden kwamen er dollartekens in zijn ogen. ‘Wat waren dit voor mensen, zei je?’

‘Architecten.’

Hij knikte, alsof ik zijn ergste vermoedens had bevestigd. ‘Architecten en tandartsen.’

‘Waar is het lijk?’ vroeg Isachsen ongeduldig.

‘Daarginds de deur door en dan naar beneden.’

‘En wat deed jij hier, Veum?’

Ik keek Hamre aan. ‘Dat zal ik je allemaal uitleggen.’

Hij knikte en keek misprijzend naar Isachsen.

We liepen in optocht naar het zwembad en toen ze het privé-reservaat van het echtpaar Nielsen zagen, zwol het gemompel aan als tijdens een groepsrondleiding.

Het lichaam lag waar ik het had achtergelaten. Niemand was begonnen het te prepareren. Nog niet.

Hij lag op zijn rug en staaarde naar het plafond, alsof het hem allemaal te veel was geworden.

Nu viel me iets op wat ik eerder over het hoofd had gezien: de schaduw van een bloeduitstorting onder de baardstoppels op de punt van zijn kin.

Hamre knielde routinematig naast de dode man neer en deed hetzelfde wat ik had gedaan: hij zocht naar de hartslag die er niet was. Tegelijkertijd blikte hij naar mij op. ‘Enig idee wie dit is?’

‘Ik heb hem nooit eerder gezien.’

‘Dus niet de architect?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Die heb ik ook nog nooit gezien. Maar ik heb vernomen dat hij in Spanje zit, samen met zijn vrouw. Ze werken samen.’

Hamre bevoelde het jasje van de dode. Hij stak zijn hand in een van de zakken en haalde er een doorweekte portefeuille uit.

Hij sloeg de portefeuille open en viste er een rijbewijs uit. ‘Hm. Aslaksen. Tor. Geboren 14 december 1949.’ Zijn blik ging van de foto op het rijbewijs naar het gezicht van de overledene. ‘Dat is dan in ieder geval duidelijk.’

Hij legde de portefeuille op de grond en stond op. ‘We zullen maar niks meer aanraken tot de technici alles hebben onderzocht.’ Hij wees naar een van de agenten. ‘Neem jij contact op met het gerechtelijk laboratorium?’

De agent knikte en verdween.

Hamre liep naar de rand van het zwembad en keek omlaag. ‘Dus hij lag op de bodem?’

‘Ja.’

‘En jij hebt hem gevonden?’

‘Nee.’

Hij draaide zich met een vragende uitdrukking op zijn gezicht naar mij om.

‘Die vrouw die ik noemde, Lisbeth Finslo, zij...’

Hij hief met een vermoeide beweging zijn hand op. ‘We zullen zo dadelijk alles opnemen... boven in de zitkamer.’

Voordat we naar boven gingen keek hij nog eens hoofdschuddend om zich heen. ‘Ik heb zoiets niet meer gezien sinds ik voor het laatst met mijn kinderen naar het natuurhistorisch museum ben geweest. Hoe zouden ze zich voelen, als ze hier rondspartelen?’

‘Als de watertrol van Kittelsen’, zei ik en liep voor hem de trap op.